

de Rivière St.-Tropez Cassis

We hebben maar weer eens gedaan, maar het nieuwtje was er toch wel af. Viel het erg tegen? Dat toch ook weer niet.

Donderdag 27 april reden we dus weer met de boot achter de auto naar het zonnige zuiden, met als eerste stop Macon in Frankrijk. Erg zonnig was het er overigens niet, we werden met regen getik wakker. Brood halen, koffie zetten en aankoppelen in de stromende regen en dat bleef zo. Ter hoogte van Marseille nog een enorme hoosbui en pas bij het passeren van de laatste bergrug voor de Middellandse Zee kwam de zon in zicht. Nog diezelfde dag werden we in het water getakeld.

Zaterdag voeren we naar Le Lavandou en zondag naar Hyeres. We wilden dit keer naar het westen, zodat we doorvoeren naar Toulon. Dit is

een oorlogshaven gelegen aan een beschutte baai, de Rade de Toulon, met op elke

hoek een antiek fort. Het was 1 mei (dag van de arbeid, dus dan arbeidt niemand) en we probeerden het eerst in La Seyne. Dit was echter zo'n naargeestige haven vlak aan een drukke verkeersweg, dat we een plaatsje zochten in Toulon zelf.

De wind was steeds west tot zuidwest zodat we hoog aan de wind alles maar krap konden bezeilen.

De kust bestaat uit indrukwekkende rotspartijen. Toen we

Cape Sicié, de kaap bij Toulon, om wilden kregen we te maken met warrige zee en wisselende windvlagen, iets wat we vorige jaar bij de kapen ook al hadden meege-

maakt. Zeilen dus neer en op de motor, tot de zee en de wind weer normaal waren. We eindigden de dag in Bandol. Dit is een badplaats, maar net als Hyeres een beetje verlopen.

De volgende dag was het zonnig en weinig wind. Moto-

rend/zeilend/motorend kwamen we in Cassis.

Maar eerst voeren we de Calanques in, smalle

inhammen tussen steile hoge rotsen, die eindigen in een zandstrandje. Ze zien er schitterend uit met water waar men tot tien meter diep de bodem kan zien. Men kan er ankeren, wat als het hoog zomer is veelvuldig wordt gedaan.

Cassis is het schoolvoorbeeld van een Zuidfrans havenplaatsje, een haven omzoomd door okerblauw of rood gekleurde gebouwen. Op een rode rots staat nog een kasteel en het geheel lijkt zo voor de film te zijn neergezet. Helaas was er ook een partij aan de haven en tot diep in de nacht was het lawaai.

Dit was het meest westelijke

punt dat we in gedachten hadden. Helaas sloeg het weer om, de wind draaide naar het oosten en er was gevaar voor onweer. Daarom keerden we weer om. Vlot kruisend kwamen we weer bij de kaap van Toulon aan en ook deze keer moesten we een stuk de kaap om motoren. Dit keer gingen we niet naar Toulon, maar naar St-Mandrier. Doordat er nu wel een havenmeester was vonden we snel een plaatsje, overigens naast een Duits Waarschip 570. Deze mensen voeren al sinds begin april, maar hadden toen we ze ontmoeten in vijf weken tijd maar 100 km afgelegd, steeds opgehouden door harde wind. Ook nu trok de wind aan tot 8 zodat we een dag bleven liggen. De dag daarop was het nog 8 zodat we de beschutte rade de Toulon overstaken en weer een dag in Toulon zelf lagen.

Maandag leek de wind iets af te nemen en we waagden het erop richting Porquerolles te varen een eiland bij Hyeres. Aanvankelijk leek het goed te gaan op de fok en twee

reven in het grootzeil, maar de wind nam toe, waarschijnlijk tot 7. Op de fok alleen kruisten we verder, langzaam oostwaarts. Na zeven uur varen hadden we de afstand van ongeveer 13 mijl afgelegd. Vooral het laatste stuk tussen de eilenden en de vaste wal vorderde slecht, waarschijnlijk door tegenstroom. We

waren bekaft en gezien de wind weer verder toenam bleven we liggen. Porquerolles is een prachtig eiland waar je schitterend kan wandelen. S Nachts nam de wind zodanig

toe dat we geen oog dicht deden. Daarom vroegen en kregen we een meer beschutte plaats diep in de haven, wat de nachtrust zeer bevorderde.

Na twee dagen, het was inmiddels alweer donderdag, was de wind afgenomen, zodat we weer terug naar ons uitgangspunt konden keren. Diezelfde avond stond de boot alweer op de trailer en zonder problemen reden we vrijdag en zaterdag weer naar Wijchen.

Alles overziende ontdekten we dit jaar dat de wind en golven ten westen van de eilanden van Hyeres harder resp. hoger zijn dan ten oosten. Het scheelt soms zo'n twee Beaufort. De natuur is ten westen mooier, maar de plaatsen naar het oosten zijn interessanter. Alles optellend, delend enz. is het oostelijke deel te prefereren. Maar dat is wellicht een kwestie van smaak. Volgend jaar zoeken we waarschijnlijk een andere stek, maar misschien halen we de caravan weer van stal. We zien wel.

